

ELISMERÉS TUDÁSÉRT, LELKESEDÉSÉRT

Az Egyetemi Életvezetési Tanácsadó Központban beszélgettünk Must Anitával, aki idén novemberben négy másik szegedi tudóstársával együtt kapta meg a Junior Prima Díjat. A fiatal pszichiáter bensőséges hangulatot teremtve mesélt pályája indulásáról és az azóta szerzett tapasztalatokról, amelyek a díjra jelöléséig vezettek.

Kimagasló tehetség, munkabírási, integráló készség, példás tudományetikai hozzáállás. Többek között ezekkel a tulajdonságokkal jellemzett Janka Zoltán professzor, aki a díjra javasolt. Neked mi a véleményed mindezekről?

Azzal kezdeném, hogy nagyon meglepődtem, hogy nekem ítelték ezt az elismerést. Meggyőződésem, hogy a terület, amivel foglalkozom, nem feltétlenül a legsűrűbben díjazottak közé tartozik, másrészt én magam sem éreztem úgy, hogy feltétlenül a figyelem középpontjába kerültem. Nagyon nagy elismerésnek tartom ezt a díjat. Professzor úr valószínűleg az egyetemi évek alatti teljesítményt ismerte el, mivel én másodéves korom óta TDK-zom a klinikán.

Amikor végeztem az ÁOK-n, akkor a Pszichiátriai Klinikára kerültem rezidensnek és azzal párhuzamosan folytattam a kutatómunkát. Így sikerült megvédenem a PhD-mat, amellett továbbmentem a klinikai szakképzésben is és 2010-ben szakvizsgáztam. Mindez egymás mellett folyt, ami igényelt némi logisztikát, de szerencsére sikerült összeegyeztetni.

Hogyan alakítottad úgy a tanulmányaidat, hogy négy nyelvet is olyan szinten beszélsz, hogy a szakmádban is tudod őket alkalmazni?

Ahogy sok egyéb az életemben, ez is a dolgok szerencsés együttállásának következménye. A román második anyanyelvnek tekinthető, mert Aradon születtem, a szüleim ott is élnek. Kifejezetten román iskolába sosem jártam, csak vagy német vagy magyar iskolába. A románra csupán „felszedi” ott az ember.

A német nagyon szerencsés lépés volt, ugyanis a nagymamám úgy gondolta, hogy kihagyhatatlan lehetőség, hogy német nyelvű óvodába és általános iskolába járjak Aradon, mert akkor még német anyanyelvűek nagyobb számban éltek ott. Az angolt az iskolában és az USA-ban fejleszthettem. Mindig a beszélt és a szakmai nyelv voltak azok, amelyekben lehetőségem nyílt fejlődni.

Milyen csatornákon érintkezhetnek veled a külföldi hallgatók?

A klinikán én vagyok az angol nyelvű oktatási felelős és már évek óta van is angol gyakorlati csoportom, 2-3 éve pedig több angol nyelvű szakdolgozóm. Sokan megkeresnek személyes jellegű problémákkal is, igaz, elsősorban a klinikán keresztül, mert onnan ismernek a hallgatók, de volt más olyan is, hogy német anyanyelvű hallgató keresett meg és ő jobban tudta a problémáját a saját nyelvén átadni, én pedig igyekeztem, mert a német az utóbbi időben egy kicsit jobban háttérbe szorult, mivel a tudományos szaknyelv már szinte kizárólag angol nyelvű.

Az USA-ban töltöttél egy évet. Milyen tapasztalatokat szereztél?

A Nashville-i Vanderbilt Egyetemen dolgoztam posztdoktori ösztöndíjasként egy évig Dr. Stephan Heckers laborjában. A férjemmel mentünk ki, ő is tudományos munkát végzett. Külön kutatócsoportot működtet ott az agyi képpalkotó vizsgálatok számára. Kizárólag kutatáshoz volt hozzáférhető két-három magas teljesítményű MRI készülék funkcionális MRI kutatásokra, ami igazi luxus, mert ezeknek itthon nyilván elsősorban a gyógyítás szolgálatában kell állniuk. Az USA-ban ismerkedtem meg emellett a szemmozgás követésének módszerével, ami nagy kedvencem azóta is, és a Pszichiátriai Klinikán is van erre szolgáló készülék.

Mi az, amit leginkább köszönhetsz Alma Materednek? Kik kísérték végig az idáig vezető úton?

Nagyon köszönöm az SZTE-nek azt, hogy tanulmányaim megkezdésével végre jól kezdtem érezni magam itt Szegeden, ahol már előtte is töltöttem két évet. Már másodévben megkerestem

a Pszichiátrián Kéri Szabolcsot és hihetetlen nagy szerencsém volt, hogy úgy döntött, foglalkozik velem a tudomány területén és a TDK-s munka során. Szinte egyedülállóan találom azt a támogatást, odafigyelést, szakmai tudást, amit ő nyújtott akkor és rezidensként, amikor megalapozta a klinikai és betegellátó munkáját. Őt tartom elsődleges mentoromnak. Természetesen Janka professzor úr is mindig biztosította a megfelelő támogatást és háttérrel a munkámhoz. Csak hálás lehetek érte.

Eddigi pályám során az egyetem minden lehetőséget biztosított számomra. Ajánlólevelekkel, szakmai ajánlással, háttérrel, a betegekkel való kapcsolatteremtés biztosításával. Úgy gondolom, hogy ilyen integrált támogatásra máshol nemigen van lehetősége az embernek.

Hogyan oldod meg, hogy mindig azzal a lelki harmóniában fogadd a pácienseket, amellyel szükséges?

Mindig igyekszem pozitívnak maradni. Mindenképpen a családom, a két kisgyerekek segít. Nem szeretnék közhelyekkel élni, de az az igazság, hogy egy-egy mondat, amit mondanak vagy csak egy-egy jelenet, ami lejátszódik észrevétlenül is feltölti az embert, annak ellenére, hogy - mivel nagyon kicsik még mindketten - akadnak kimerítő pillanatok is.

Rengeteget segít, hogy a férjem teljes mértékben érti, amit csinál, mert - bár más tudományos megközelítésben - de hasonló munkát végez. Emellett igyekszünk rendszeresen sportolni, a családi életünket kézben tartani. Most az otthonunk kialakításán dolgozunk és nemrégiben kutyatulajdonosok is lettünk.

Milyen céljaid vannak a tudományos élet terén?

Elsődlegesen szeretném a saját kutatómunkámat megalapozni. erre most nagyon jó lehetőségnek látszik a „Nemzeti Agykutatási Program” pályázat és az együttműködés a társszakmákkal és nagyra becsült kollégákkal.

Az idén kaptam engedélyt önálló témakiírásra PhD témavezetőként. Az új PhD hallgatóm számára szeretném lehetővé tenni, hogy ezeket az éveket a legjobban tudja kihasználni, és hogy beérjen a munkája megfelelő időtávon belül. Tehát nem szeretnék hallgatókat halmozni, hanem azt szeretném, hogy aki hozzám fordul, az a lehető legjobban tudjon teljesíteni.

Az egyetemen az oktatás terén a lehető leghatékonyabban kívánok tevékenykedni, mert úgy érzem, hogy mire az orvostanhallgatók eljutnak ötödévre, sok szempontból kimerültek a raktáraik, és szeretném őket motiválni. Ezen kívül a betegellátó munkába is vissza kell kicsit rázódn, mert az elmúlt években a GYED időszaka alatt a tudományt ugyan sikerült előtérben tartani, de egyéb tevékenységek háttérbeszorultak. Természetesen szeretném folytatni a munkát az egyetemi Életvezetési Tanácsadó Központban. Nagyon örülök, hogy biztosított volt számomra ez a lehetőség az elmúlt másfél évben, mert úgy gondolom, hogy a gyerekek mellett ez is rengeteget hozzá tett a lelki egyensúlyomhoz.

GONDOLKODÁS NÉLKÜL

Kedvenc - nem idevágó - tudományterület?

Közgazdaságtudomány, hálózatelmélet és döntéshozatal, ami viszont azért idevág.

Kedvenc zenei stílus?

Szerteágazó. Mióta Nashville-ban voltunk, azóta rámmagadt az onnan származó déli rock.

A legjobb kikapcsolódási forma?

A legjobban monotonul kikapcsoló tevékenység a futás és a „kedvencek” pedig most egyértelműen a gyerekek, no és a kutya.

Hová szeretnél eljutni?

Dél-Afrika.

Mi szerettél volna lenni, ha nem pszichiáter?

Mindig orvos szerettem volna lenni, leginkább pszichiáter, de az egyetem vége felé elgondolkodtam, hogy érdemes volna inkább valami manuálisabb szakirányt választani. Ügyvéd is szerettem volna lenni korábban, de ez hamar „elmúlt”.

Legnagyobb példakép az egyetemen?

A tudomány területén mindenképpen Kéri Szabolcs. A pszichiátriai hivatás és a páciensekhez való hozzáállás terén pedig Sarungi Emőke.

Ha egy idő kapszulába tehetnél magadnak egy üzenetet öt évvel későbbre, mit üzennél?

Take it easy. Nem szabad aggódni és szorongani mindenért, ami persze nem azt jelenti, hogy az ember ne teljesítsen.

